

е билъ по онова време тамъ и е наблюдавалъ страданията на Караджата и Хаджи Димитъръ¹⁾).

Срещата е била въ домътъ на Дим. Ценовичъ въ Букурещъ, кждето Филипъ Тотю се срѣщналъ съ Хаджи Димитъръ и Караджата, оттамъ отишли въ кжщата на Н. Креца. Тукъ става разговоръ за четитѣ и Тотю упрѣква двамата млади войводи, че докато той вече миналъ съ чета въ България, тѣ още стояли съ скръстени ржце и не предприемали нѣщо по-голѣмо за освобождението на отѣчеството. На тѣзи упрѣци прѣвъ възразилъ Хаджи Димитъръ: „Вѣрно каза, братъ Тотю, незнаешъ ти, или не ти е на главата, съ какво можахъ да ида онази година (1867) като нѣмахъ оржие за четата си. А пкъ тази година, ако ще да е съ твоето — пакъ ще вървимъ. Ако не отидемъ — тукъ не ще можемъ да живѣемъ. Кждето и да отида, било въ кафене, или въ нѣкое общесгво, навсѣкжде ни натякватъ, като ни казватъ: „Хората се биятъ въ България, пкъ вие лежите въ Букурешкитѣ връчми!“ Не мога вече да търпя тѣзи думи. Никога нѣма да пристѣпя заклатието си. Ти знаешъ, че не е лесно човѣкъ като мене безъ пари да поддържа 200 души.

¹⁾ Вж. Запискитѣ на Филипъ Тотю войвода. Русе, 1896. Стр. 88—90. Арх. отдѣлъ на Нар. библиотека 63, № 8617-а.